

alene som et direktorat struktureret på samme måde som banktilsynet.«

Det anførte dækker stadig societetets opfattelse.

27. ad § 241, stk. 4

Societetet har vanskeligt ved at forstå ændringerne i forhold til lovforslag nr. 156 1977, § 211, stk. 4, og lovforslag nr. 250 1978, § 219, stk. 4, idet der i den nu foreliggende tekst ikke synes at være taget stilling til beregningen af bidraget for gruppe 5: selskaber, der udøver anden virksomhed end livsforsikring.

28. ad § 246

Under forudsætning af, at forsikringstilsynet omstruktureres som foreslået efter principperne for Monopoltilsynet, kan societetet tiltræde etableringen af en til Monopolankenævnet svarende klageinstans: forsikringsnævnet. I monopollovens § 18, stk. 1, opstilles imidlertid nærmere regler for, hvem der kan udnævnes til medlemmer af Monopolankenævnet, hvorimod ministerens udnævnelseskompetence med hensyn til forsikringsnævnet er ganske fri. Denne forskel er efter societetets opfattelse ikke velmotiveret, og det henstilles derfor, at det i stk. 3 ad modum monopollovens § 18 foreskrives, at formanden skal opfylde betingelserne for at kunne beskikkes som højesteretsdommer, at et af medlemmerne skal have særligt kendskab til forsikring, og at et medlem udnævnes efter forhandling med Assurandør-Societetet.

Ifølge stk. 1 er det hovedreglen, at tilsynets afgørelser indbringes for industriministeren, idet nævnets kompetence er begrænset til afgørelser i henhold til de særligt opregnede paragraffer. Det er vanskeligt at se, hvilke retningslinjer der er lagt til grund for denne opregning, og efter societetets opfattelse er der en række andre tilsynsafgørelser, som rettelig burde indbringes for forsikringsnævnet. Societetet anmoder om at få lejlighed til at drøfte dette spørgsmål nærmere med ministeriet.

Societetet finder endelig anledning til at gentage sine bemærkninger i udtalelsen af 18. november 1976 om et sådant uvildigt nævn:

»Da mange af de afgørelser, som i hen-

hold til loven kan træffes af forsikringstilsynet, kan have en for det pågældende selskabs fortsatte virksomhed helt afgørende betydning, bør der endvidere være en adgang for forsikringstilsynet og det foreslåede ankenævn til at give en anke eller indbringelse for domstolene inden for en vis rimelig frist opsættende virkning, når dette kan ske, uden at forsikringstagernes interesser derved bliver bragt i fare. På samme måde bør offentliggørelsen af en påanket afgørelse kunne udsættes.«

29. ad § 260

Loven foreslås sat i kraft den 1. januar 1981, og ifølge § 270 skal regnskabsreglerne finde anvendelse allerede fra det regnskabsår, der begynder samme dag. Under hensyntagen til, at loven tidligst kan ventes færdigbehandlet i folketinget medio 1980, forekommer den foreslåede tidsfrist inden lovens ikrafttræden alt for kort. Societetet må henstille, at ikrafttrædelsestidspunktet udskydes til 1. januar 1982, og at §§ 264 og 270 justeres i overensstemmelse hermed.

En sådan udsættelse forekommer så meget mere begrundet, som der i lovforslaget tilsyneladende ikke er foretaget de ændringer, som en gennemførelse af EFs 1. livsforsikringsdirektiv nødvendiggør. Til dette spørgsmål, som nu er genstand for overvejelser i Livs- og Pensionsforsikringsselskabernes Forning, må societetet i øvrigt forbeholde sig at vende tilbage senere, eventuelt ved en henvendelse direkte til folketingets erhvervsudvalg.

30. ad § 261, stk. 4

Denne særlige overgangsbestemmelse er relevant i hvert fald for to store pensionsforsikringsselskaber, ifølge hvis vedtægter bestyrelsesmedlemmerne tillige har sæde i repræsentantskabet. Der ses ikke nogen grund til, at disse vedtægter, der har fungeret tilfredsstillende siden selskabernes start, skulle ændres, og societetet henstiller derfor, at overgangsbestemmelsens tidsbegrænsning på 5 år slettes.

Tilsvarende henstilling fremføres vedrørende stk. 5, medmindre dette stykke i konsekvens af det ovenfor ad § 104, stk. 4, anførte slettes.